Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 2. júla 2015[1]

Vec C-245/14

Thomas Cook Belgium NV
proti
Thurner Hotel GmbH[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal

Handelsgericht Wien (Rakúsko)]

„Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti — Spolupráca v občianskych veciach — Nariadenie (ES) č. 1896/2006 — Európske konanie o platobnom rozkaze — Článok 20 ods. 2 — Preskúmanie európskeho platobného rozkazu po uplynutí lehoty na podanie odporu — Nepravdivé alebo chybné informácie — Nepríslušnosť súdu, ktorý vydal európsky platobný rozkaz — Pojem ‚výnimočné okolnosti'"

1. Prejednávaná vec poskytuje Súdnemu dvoru príležitosť v skutočnosti prvýkrát sa vyjadriť o pojme „výnimočné okolnosti", ktorý je obsiahnutý v článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006.[2] Ide predovšetkým o to, či v rámci európskeho konania o platobnom rozkaze prípadná nepríslušnosť súdu, ktorý vydáva európsky platobný rozkaz, z dôvodu možnej existencie doložky o určení príslušnosti, ktorá bola dohodnutá medzi účastníkmi konania a nebola uvedená v tlačive návrhu na vydanie rozkazu, odôvodňuje tým, že ide o „výnimočné okolnosti", preskúmanie rozkazu, ak dlžníkovi bolo zjavne umožnené podať odpor proti tomuto rozkazu v stanovenej lehote, ale on tak neurobil.

I – **Právny rámec**

2. Odôvodnenie 25 nariadenia č. 1896/2006 znie takto:

„Po uplynutí lehoty na podanie odporu v určitých výnimočných prípadoch by odporca mal byť oprávnený požiadať o preskúmanie európskeho platobného rozkazu. Preskúmanie vo výnimočných prípadoch by nemalo znamenať, že odporca má druhú možnosť namietať voči pohľadávke. Počas preskúmania by sa predmet pohľadávky nemal hodnotiť v rozsahu, ktorý nevyplýva z výnimočných okolností, ktorých sa odporca dovoláva. Iné výnimočné okolnosti by mohli zahŕňať situáciu, keď je európsky platobný rozkaz založený na falošných [nepravdivých – *neoficiálny preklad*] informáciách uvedených v tlačive návrhu."

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

2 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (Ú. v. EÚ L 399, s. 1). V uznesení vo veci Novontech-Zala (C-324/12, EU:C:2013:205) Súdny dvor už rozhodol, že nedodržanie lehoty na podanie odporu proti európskemu platobnému rozkazu z dôvodu chyby zástupcu odporcu neodôvodňuje preskúmanie tohto platobného rozkazu, keďže takéto nedodržanie lehoty nepredstavuje výnimočné okolnosti v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006. Súdny dvor v rozsudku eco cosmetics a Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 a C-120/13, EU:C:2014:2144) rozhodol, že postup uvedený v článku 20 tohto nariadenia nie je uplatniteľný, ak európsky platobný rozkaz nebol doručený spôsobom, ktorý je v súlade s minimálnymi požiadavkami stanovenými v článkoch 13 až 15 uvedeného nariadenia.

3. V článku 16 uvedeného nariadenia s názvom „Odpor proti európskemu platobnému rozkazu“ sa uvádza:

„1. Odporca môže na súd pôvodu podať odpor proti európskemu platobnému rozkazu prostredníctvom vzorového tlačiva F, ako je uvedené v prílohe VI, ktoré sa mu zašle spolu s európskym platobným rozkazom.

2. Odpor sa musí zaslať do 30 dní od doručenia rozkazu odporcovi.

3. Odporca v odpore uvedie, že pohľadávku popiera, pričom nemusí uviesť dôvody.

4. Odpor sa podáva v listinnej forme alebo akýmikoľvek inými komunikačnými prostriedkami, vrátane elektronickej formy, akceptovanými členským štátom pôvodu a dostupnými súdu pôvodu.

…“

4. Znenie článku 20 uvedeného nariadenia s názvom „Preskúmanie vo výnimočných prípadoch“ je takéto:

„1. Po uplynutí lehoty ustanovenej v článku 16 ods. 2 je odporca oprávnený podať návrh na preskúmanie európskeho platobného rozkazu na príslušnom súde členského štátu pôvodu, ak:

a) i) bol platobný rozkaz doručený jedným zo spôsobov uvedených v článku 14;

a

ii) doručenie sa bez zavinenia na jeho strane neuskutočnilo v primeranom čase na prípravu jeho obhajoby,

alebo

b) odporcovi bolo zabránené namietať proti pohľadávke z dôvodu vyššej moci, alebo z dôvodu mimoriadnych okolností bez jeho vlastného zavinenia,

za predpokladu, že v oboch prípadoch koná bez zbytočného odkladu.

2. Po uplynutí lehoty stanovenej v článku 16 ods. 2 je odporca oprávnený požiadať aj o preskúmanie európskeho platobného rozkazu na príslušnom súde členského štátu pôvodu, kde bol európsky platobný rozkaz zjavne chybne vydaný, s prihliadnutím na požiadavky ustanovené v tomto nariadení alebo z dôvodu iných výnimočných okolností.

3. Ak súd zamietne návrh odporcu s odôvodnením, že sa neuplatňuje žiaden z dôvodov na preskúmanie uvedených v odsekoch 1 a 2, európsky platobný rozkaz zostáva v platnosti.

Ak súd rozhodne, že preskúmanie je odôvodnené jedným z dôvodov ustanovených v odsekoch 1 a 2, európsky platobný rozkaz sa stane neplatným.“

II – **Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky**

5. Navrhovateľka v spore vo veci samej, Thomas Cook Belgium NV (ďalej len „Thomas Cook“), je cestovná kancelária so sídlom v Gente (Belgicko), ktorá v oblasti cestovného ruchu ponúka rôzne služby. Dňa 3. septembra 2009 Thomas Cook uzavrela s Thurner Hotel GmbH (ďalej len „Thurner Hotel“), rakúskou spoločnosťou so sídlom v Söldene (Rakúsko), zmluvu, v ktorej si dohodli nové

podmienky spolupráce na letnú sezónu 2010. Neskôr Thurner Hotel, ktorá poskytla turistické ubytovacie kapacity v Söldene na základe podmienok stanovených v uvedenej zmluve, v nadväznosti na nezaplatenie zo strany Thomas Cook požiadala Bezirksgericht für Handelssachen Wien (Okresný súd pre obchodné veci vo Viedni) (Rakúsko) o vydanie európskeho platobného rozkazu proti belgickej cestovnej kancelárii o zaplatenie sumy vyše 15 000 eur. Príslušnosť uvedeného súdu odôvodnila tým, že miesto plnenia sa nachádzalo v Rakúsku.

6. Dňa 26. júna 2013 bol európsky platobný rozkaz riadne doručený spoločnosti Thomas Cook. Tá nepodala odpor v 30-dňovej lehote, ktorú stanovuje článok 16 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006, pretože, ako uviedla, bola zaneprázdnená hľadaním vo svojich archívoch s cieľom zistiť, či predmetný platobný rozkaz je, alebo nie je dôvodný.

7. Dňa 25. septembra 2013 Thomas Cook požiadala Bezirksgericht für Handelssachen Wien o preskúmanie európskeho platobného rozkazu podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006. Thomas Cook najmä uviedla, že uvedený rozkaz vydal nepríslušný súd, pretože podľa všeobecných obchodných podmienok dojednaných medzi zmluvnými stranami sa strany dohodli, že príslušnými súdmi budú súdy v Gente (Belgicko). Podľa jej názoru bol európsky platobný rozkaz vydaný chybne a treba ho v zmysle článku 20 ods. 3 nariadenia č. 1896/2006 zrušiť, keďže nepríslušnosť súdu, ktorý rozkaz vydal, je podľa článku 20 ods. 2 nariadenia dôvodom na preskúmanie.

8. Uznesením z 28. októbra 2013 Bezirksgericht für Handelssachen Wien zamietol návrh na preskúmanie európskeho platobného rozkazu podaného spoločnosťou Thomas Cook. Proti tomuto uzneseniu o zamietnutí podala Thomas Cook včas opravný prostriedok na vnútroštátny súd. Na podporu tohto opravného prostriedku poukázala na odôvodnenie 25 nariadenia č. 1896/2006, ktoré situáciu, keď je návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu založený na nepravdivých informáciách uvedených v tlačive návrhu, výslovne kvalifikuje ako „výnimočnú okolnosť“ na účely článku 20 ods. 2 uvedeného nariadenia. Podľa jej názoru Bezirksgericht für Handelssachen Wien v prejednávanej veci neuznal, že príslušné neboli rakúske súdy, ale súdy v Gente (Belgicko) podľa všeobecných obchodných podmienok dohodnutých medzi stranami. Podľa názoru spoločnosti Thomas Cook mal uvedený súd rozhodnúť, že európsky platobný rozkaz bol vydaný zjavne chybne v zmysle článku 20 ods. 2 tohto nariadenia.

9. Handelsgericht Wien rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1896/2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze, vykladať v tom zmysle, že odporca je oprávnený podať návrh na preskúmanie európskeho platobného rozkazu podľa článku 20 ods. 2 nariadenia aj v tom prípade, ak mu bol platobný rozkaz síce riadne doručený, ale vydal ho nepríslušný súd na základe informácií o príslušnosti súdu uvedených v tlačive návrhu?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Ide o výnimočné okolnosti v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006 podľa odôvodnenia 25 oznámenia Európskej komisie 2004/55 zo 7. februára 2006 aj v tom prípade, ak bol európsky platobný rozkaz vydaný na základe informácií uvedených v tlačive návrhu, ktoré sa následne môžu ukázať nesprávne, najmä ak sa nimi riadi právomoc súdu?“

10. Thurner Hotel, rakúska vláda, portugalská vláda, Európska komisia a nemecká vláda predložili v tejto veci svoje písomné pripomienky. Thomas Cook predložila písomné pripomienky oneskorene, a preto boli zamietnuté. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo na návrh Thomas Cook 16. apríla 2015, sa zúčastnila iba Komisia.

III – **Zhrnutie stanovísk účastníkov konania**

11. Thurner Hotel po prvé spochybňuje tvrdenia spoločnosti Thomas Cook v spore vo veci samej v súvislosti s jej údajnou nevedomosťou o pohľadávke z dôvodu, že jej neboli poslané (alebo prinajmenšom nie v určenej lehote) príslušné faktúry, čo jej – podľa tvrdenia Thomas Cook – znemožnilo včas podať odpor. Po druhé tiež spochybňuje to, že by účastníci konania určili príslušnosť súdu v Gente. Thurner Hotel vo svojom návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu v každom prípade jasne uviedla, že príslušnosť súdu, na ktorý podala uvedený návrh, je založená miestom plnenia zmluvných povinností (podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 44/2001), takže Thomas Cook mohla podať odpor v 30-dňovej lehote.

12. Thurner Hotel sa domnieva, že sporné ustanovenie (článok 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006) sa musí vykladať reštriktívne. Podľa jej názoru by bolo v rozpore so zásadou právnej istoty, ak by sa prostredníctvom uvedeného ustanovenia dovolilo uplatňovanie procesných výnimiek, ktoré sa mohli (a mali) uplatniť v rámci lehoty stanovenej na podanie odporu.

13. Rakúska vláda sa tiež prikláňa k reštriktívnemu výkladu článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006, ktorý by vylúčil možnosť považovať za „výnimočné okolnosti“ také okolnosti, ktoré mohol už v odpore uviesť dlžník, v čom sa s ňou zhoduje nemecká vláda. Podľa rakúskej vlády by mali byť podľa článku 20 ods. 2 uvedeného nariadenia preskúmané iba tie európske platobné rozkazy, ktoré sú zjavne v rozpore s právom alebo boli získané na základe podvodu.

14. Portugalská vláda uvádza, že existujú dva prípady, v ktorých článok 20 ods. 2 uvedeného nariadenia umožňuje požiadať o preskúmanie európskeho platobného rozkazu po uplynutí lehoty na podanie odporu: po prvé, keď je zrejmé, že uvedený rozkaz bol zjavne chybne vydaný vzhľadom na požiadavky stanovené v tomto nariadení v tom zmysle, že pri vydaní tohto rozkazu neboli splnené požiadavky na platnosť jeho vydania stanoveného nariadením, a po druhé, keď nastanú akékoľvek iné výnimočné okolnosti. Portugalská vláda sa domnieva, že lehota na podanie odporu, ktorú stanovuje článok 16 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006, má za cieľ umožniť napadnutie zákonnosti alebo platnosti pohľadávky, ktorá sa má vymáhať, keď európsky platobný rozkaz spĺňa požiadavky platnosti stanovené v uvedenom nariadení. Naproti tomu preskúmanie podľa článku 20 ods. 2 tohto nariadenia má za cieľ zabrániť vykonaniu platobných rozkazov vydaných v rozpore s nariadením. Podľa portugalskej vlády vydanie rozkazu nepríslušným súdom porušuje základnú požiadavku platnosti a malo by byť možné ho napadnúť v dlhšej lehote, než stanovuje článok 16.

15. Komisia navrhuje odpovedať na prvú prejudiciálnu otázku kladne v tom zmysle, že ak rozkaz skutočne vydal medzinárodne nepríslušný súd, platobný rozkaz bol chybne vydaný vzhľadom na požiadavky stanovené v nariadení č. 1896/2006, čo otvára možnosť požiadať o preskúmanie podľa článku 20 ods. 2 tohto nariadenia. Na druhú prejudiciálnu otázku je potrebné odpovedať po objasnení, či bol rozkaz „zjavne“ chybne vydaný. V prípade medzinárodnej súdnej príslušnosti vo väčšine prípadov nie je „zjavné“, či orgán, ktorý vydáva rozkaz, je, alebo nie je príslušný. Podľa názoru Komisie by teda bolo v rozpore s cieľom nariadenia uložiť súdu, aby v každom prípade podrobne preskúmal, či je príslušný vydať rozkaz.

16. Komisia navrhuje obmedziť rozsah článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006 v súlade s nariadením č. 1215/2012 [3] tak, že napadnúť európsky platobný rozkaz po uplynutí lehoty na podanie odporu bude možné iba vtedy, ak boli porušené ustanovenia, ktorými sa priznáva medzinárodná súdna príslušnosť, zamerané na ochranu slabšieho účastníka právneho vzťahu alebo v prípadoch ustanovených

3 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, s. 1).

v článku 24 nariadenia č. 1215/2012 (výlučná príslušnosť), na ktorý odkazuje článok 45 ods. 1 písm. e) bod ii) tohto nariadenia. Pod žiaden z týchto prípadov nepatrí možné porušenie dohody o súdnej príslušnosti, akou je dohoda, ktorá je predmetom tejto veci, a teda nie je možné povedať, že rozkaz bol „zjavne“ chybne vydaný.

17. Preto je podľa Komisie ešte potrebné určiť, či nastali „iné výnimočné okolnosti“ v zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006. Komisia navrhuje vykladať uvedený pojem reštriktívne a obmedziť ho na prípady zámerného zneužitia konania o rozkaze, ktoré je v každom prípade potrebné dokázať. [4]

18. Nemecká vláda sa domnieva, že nie každý nesprávny alebo nepravdivý údaj uvedený v tlačive návrhu otvára priestor na jeho preskúmanie podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006. Preskúmanie európskeho platobného rozkazu je odôvodnené iba vtedy, ak by sa po zohľadnení záujmov oboch účastníkov pre jedného z nich stal výkon rozkazu neúnosným („unerträglich“). Nemecká vláda okrem toho cituje uznesenie vo veci Novontech-Zala [5] týkajúcej sa článku 20 nariadenia č. 1896/2006, v ktorej Súdny dvor v súvislosti s 30-dňovou lehotou na podanie odporu rozhodol, že „keď je… zmeškanie uvedenej lehoty dôsledkom nedostatočnej starostlivosti zástupcu odporcu, takáto situácia, keďže jej bolo možné ľahko zabrániť, sa nemôže považovať za mimoriadne ani výnimočné okolnosti v zmysle [článku 20 ods. 1 písm. b) a ods. 2]“. Podľa názoru nemeckej vlády sa táto úvaha má tiež uplatniť v tom smere, že sa za „výnimočné okolnosti“ nebude nepovažovať niečo, čo by ten, kto ich uplatňuje, mohol ľahko obísť. Okrem toho by bolo v rozpore s cieľmi nariadenia č. 1896/2006 (najmä rýchlosť a znižovanie nákladov) pripustiť, aby bolo možné preskúmať európsky platobný rozkaz, proti ktorému bolo možné podať odpor v stanovenej lehote (odpor, ktorý podľa článku 16 ods. 3 uvedeného nariadenia ani nevyžaduje odôvodnenie).

19. Pre nemeckú vládu skutočnosť, že sa žiadateľ o európsky platobný rozkaz a druhý účastník nezhodnú na medzinárodnej súdnej príslušnosti, nie je vôbec niečo „výnimočné“ a Thomas Cook v prejednávanej veci mohla bez veľkých ťažkostí namietať nepríslušnosť súdu, ktorý vydal rozkaz, v podanom odpore. Napokon sa nemecká vláda domnieva, že v každom prípade, aj keby súd, ktorý nakoniec vydal rozkaz, nebol medzinárodne príslušný, ide o nezávislý a nestranný súd členského štátu, ktorého rozhodnutie by nemalo prehliadať alebo poškodzovať záujmy Thomas Cook.

IV – **Analýza**

A – *Predbežné úvahy*

20. Vnútroštátny súd predkladá Súdnemu dvoru dve prejudiciálne otázky. Prvou sa pýta, či je možné podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006 požiadať o preskúmanie európskeho platobného rozkazu vydaného nepríslušným súdom na základe informácií o príslušnosti uvedených v tlačive návrhu; druhou otázkou (ktorá sa predkladá iba pre prípad kladnej odpovede na prvú otázku) sa pokúša zistiť, či skutočnosť, že rozkaz bol vydaný na základe informácií o príslušnosti, ktoré sa neskôr ukážu nepresné, predstavuje „výnimočnú okolnosť“ v zmysle uvedeného ustanovenia.

4 — Podľa jej názoru sa táto okolnosť podľa všetkého nevyskytuje v prejednávanej veci, v ktorej Thurner Hotel založila medzinárodnú právomoc Bezirksgericht für Handelssachen Wien na mieste zmluvného plnenia v súlade s článkom 5 nariadenia č. 44/2001.

5 — C-324/12, EU:C:2013:205, bod 21.

21. Podľa môjho názoru, ako vo svojich pripomienkach navrhla nemecká vláda, obe otázky možno spojiť do jednej otázky, ktorá by sa preformulovala takto:

„Má sa článok 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006 v spojení s odôvodnením 25 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že za ‚výnimočnú okolnosť' umožňujúcu odporcovi, ktorému bol riadne doručený európsky platobný rozkaz, žiadať o súdne preskúmanie tohto rozkazu sa považuje skutočnosť, že uvedený rozkaz bol vydaný na základe informácií uvedených v tlačive návrhu, ktoré sa neskôr ukážu nesprávne, najmä ak od týchto informácií závisí príslušnosť súdu?"

B – *Preskúmanie otázky*

22. Článok 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006 s názvom „Preskúmanie vo výnimočných prípadoch" stanovuje, že „po uplynutí lehoty ustanovenej v článku 16 ods. 2 je odporca oprávnený požiadať aj o preskúmanie európskeho platobného rozkazu na príslušnom súde členského štátu pôvodu, kde bol európsky platobný rozkaz zjavne chybne vydaný, s prihliadnutím na požiadavky ustanovené v tomto nariadení alebo z dôvodu iných výnimočných okolností", pričom výnimočnou okolnosťou by podľa odôvodnenia 25 uvedeného nariadenia, na ktoré výslovne odkazuje vnútroštátny súd [6], mohla byť aj situácia, keď „je európsky platobný rozkaz založený na nepravdivých informáciách uvedených v tlačive návrhu".

23. Požiadavka uvedená v samotnom článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006, aby bolo „zrejmé", že rozkaz bol „zjavne chybne vydaný", ako aj odkaz v odôvodnení 25, že „preskúmanie vo výnimočných prípadoch by nemalo znamenať, že odporca má druhú možnosť namietať voči pohľadávke", podľa môjho názoru potvrdzujú postoj, že postup „preskúmania vo výnimočných prípadoch" by sa mal uplatňovať striktne. V zásade teda súhlasím s nemeckou vládou, že nie všetky nepravdivé alebo nesprávne informácie uvedené v tlačive návrhu môžu odôvodniť preskúmanie európskeho platobného rozkazu podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006.

24. Veľkorysému uplatňovaniu postupu zameraného výlučne na výnimočné situácie by bránila tiež samotná povaha konania o európskom platobnom rozkaze, ktoré spravidla poskytuje dlžníkovi jedinú možnosť reagovať na pohľadávku veriteľa – podaním odporu na základe článku 16 nariadenia č. 1896/2006 –, ale práve z tohto dôvodu podlieha menšiemu počtu formálnych požiadaviek (odpor musí byť podaný písomne v 30-dňovej lehote) a žiadnym hmotnoprávnym požiadavkám (nepotrebuje odôvodnenie). [7]

25. Domnievam sa preto, že článok 20 ods. 2 v spojení s odôvodnením 25 uvedeného nariadenia musí podliehať reštriktívnemu výkladu, na čom sa zhodujú všetky zúčastnené strany, ktoré predložili pripomienky, s výnimkou portugalskej vlády.

26. Za okolností v prejednávanej veci to znamená, že pokiaľ ide o informácie poskytnuté navrhovateľom v tlačive návrhu, postup preskúmania by sa nemal uplatniť, keď dlžník (najmä keď, ako v tomto prípade, ide o skúsený subjekt) mohol už po preskúmaní riadne doručeného európskeho platobného rozkazu zistiť, že informácie, na ktorých bola založená príslušnosť súdu, ktorý rozkaz vydal (t. j. informácie poskytnuté navrhovateľom), boli nepresné, nesprávne alebo nepravdivé. To znamená, že súhlasím so spoločnosťou Thurner Hotel a s rakúskou vládou, že za „výnimočnú okolnosť", ktorá

6 — V znení druhej prejudiciálnej otázky Handelsgericht Wien odkazuje na „odôvodnenie 25 oznámenia Komisie 2004/0055 zo 7. februára [2006]". Rozumiem tomu tak, že sa odkazuje na zmenený a doplnený návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady zo 7. februára 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze [KOM(2006) 57 v konečnom znení], ktorý doplnil do jeho znenia odôvodnenie 25 nariadenia, ktoré platí v súčasnosti.

7 — Podľa článku 17 ods. 1 nariadenia č. 1896/2006 má odpor v zásade za následok, že konanie pokračuje na príslušnom súde členského štátu pôvodu v súlade s pravidlami riadneho občianskeho súdneho konania. V rámci tohto konania možno napríklad preskúmať otázku medzinárodnej súdnej príslušnosti, najmä pokiaľ ide o prejednávanú vec, platnosť a účinky doložky o určení príslušnosti dohodnutej medzi stranami.

by odôvodňovala preskúmanie rozkazu, nemožno považovať také nepravdivé alebo nepresné informácie, na ktoré dlžník už mohol reagovať prostredníctvom odporu. V konečnom dôsledku sa domnievam, že „nepravdivé informácie“ uvedené v odôvodnení 25 nariadenia č. 1896/2006 sa musia obmedziť na informácie, ktorých nepravdivosť alebo nepresnosť sa preukáže alebo môže byť zistená dlžníkom skutočne neskôr, po uplynutí lehoty podľa článku 16 ods. 2 uvedeného nariadenia, čo je skutočnosť, ktorú v každom prípade musí posúdiť vnútroštátny súd.

27. Preto sa predbežne domnievam, že za „výnimočnú okolnosť“, ktorá dlžníkovi umožní požadovať preskúmanie európskeho platobného rozkazu podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006, je možné označiť iba skutočnosť, že uvedený rozkaz sa zakladá na informáciách uvedených v tlačive návrhu, ktoré sa skutočne ukážu nepravdivé alebo nesprávne neskôr, po uplynutí lehoty na podanie odporu, čo bude dlžník musieť v každom prípade preukázať. Inými slovami, ak sa rozkaz zakladá na informáciách uvedených v tlačive návrhu, ktorých nepravdivosť alebo nesprávnosť mohol dlžník zistiť v lehote stanovenej na podanie odporu v článku 16 ods. 2 uvedeného nariadenia, čo prináleží posúdiť vnútroštátnemu súdu, nepôjde o „výnimočnú okolnosť“, ktorá odôvodňuje preskúmanie.

28. Podľa môjho názoru z dôvodov, ktoré uvediem ďalej v texte, ani skutočnosť, že práve príslušnosť súdu, ktorý vydáva rozkaz, závisí od nepravdivých alebo nesprávnych informácií uvedených v tlačive návrhu – čo je prípad, na ktorý odkazuje najmä Handelsgericht Wien –, nevedie k odlišnému záveru.

29. Ako sa uvádza v odôvodnení 16 nariadenia č. 1896/2006, „súd by mal návrh [na vydanie európskeho platobného rozkazu] preskúmať, vrátane otázky právomoci… na základe informácií poskytnutých v tlačive návrhu“ bez toho, aby takéto preskúmanie nevyhnutne uskutočnil sudca.[8] Medzi požiadavky, ktoré musí podľa článku 8 nariadenia č. 1896/2006 na základe príslušného tlačiva návrhu preskúmať súd, na ktorý sa podáva návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu, patrí medzinárodná súdna príslušnosť (článok 6 uvedeného nariadenia). V tomto zmysle je ten, kto preskúmava návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu, obmedzený na skúmanie, či číselný kód (z možných trinástich kódov) kritéria príslušnosti súdu uvedeného navrhovateľom v tlačive A prílohy I nariadenia č. 1896/2006 je vierohodný v zmysle nariadenia č. 44/2001,[9] na ktoré odkazuje článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1896/2006 v súvislosti so súdnou príslušnosťou[10].

30. Na druhej strane dlžník je doručením európskeho platobného rozkazu prostredníctvom formulára E prílohy V nariadenia č. 1896/2006 v písmene c) jasne vizuálne informovaný nielen o tom, že môže podať odpor v 30-dňovej lehote a o dôsledkoch, ale aj o tom, že „tento rozkaz sa vydáva výlučne na základe informácií poskytnutých navrhovateľom, ktoré súd neoveroval“.

31. Preto v tejto veci, keďže podľa vnútroštátneho súdu bol platobný rozkaz riadne doručený spoločnosti Thomas Cook, je dôvod sa domnievať, že uvedená spoločnosť od momentu jeho doručenia (čo je moment, keď začína plynúť lehota na podanie odporu) vedela, že tento rozkaz bol vydaný iba na základe informácií, ktoré uviedla Thurner Hotel v tlačive A prílohy I nariadenia č. 1896/2006. V tejto súvislosti, hoci sa v spise veci neuvádza, či spoločnosti Thomas Cook bola skutočne doručená kópia

8 — Okrem toho článok 8 nariadenia č. 1896/2006 dokonca pripúšťa, že toto preskúmanie sa môže uskutočniť automatizovaným spôsobom.

9 — Konkrétne článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1896/2006 stanovuje, že, pokiaľ ide o prejednávanú vec (ktorá sa netýka spotrebiteľa), „na účely uplatňovania tohto nariadenia sa právomoc súdu určuje v súlade s príslušnými pravidlami práva Spoločenstva, najmä s nariadením (ES) č. 44/2001“. Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) sa od 10. januára 2015 nahradilo nariadením č. 1215/2012, ktoré sa neuplatňovalo v čase, keď nastali skutkové okolnosti prejednávanej veci.

10 — Ako tvrdí Kormann, „je prípustné iba preskúmanie hodnovernosti na základe porovnania s údajmi týkajúcimi sa hlavnej pohľadávky“ (KORMANN, J. M.: *Das neue Europäische Mahnverfahren im Vergleich zu den Mahnverfahren in Deutschland und Österreich*. Jena: Jenaer Wissenschaftliche Verlagsgesellschaft, 2007, s. 96).

uvedeného tlačiva A, mohla táto spoločnosť predpokladať, že Thurner Hotel vo svojom návrhu neinformovala o existencii doložky o určení príslušnosti dohodnutej medzi stranami (v rozsahu, v akom rozkaz vydal rakúsky súd, a nie súd v Gente) a že v zásade ten, kto skúmal informácie uvedené v tlačive, nevyhnutne nevedel o existencii doložky. [11]

32. V tejto súvislosti sa okrem toho domnievam, že vzhľadom na to, že článok 24 nariadenia č. 44/2001 vo všeobecnosti pripúšťa konkludentnú voľbu príslušnosti, ak sa odporca dostaví na súd, ktorý nebol určený pôvodnou dohodou účastníkov, [12] za „nepravdivé informácie“ v zmysle uvedeného odôvodnenia 25 nemožno bez ďalšieho považovať skutočnosť, že navrhovateľ požadujúci vydanie európskeho platobného rozkazu – čakajúci na reakciu dlžníka – uviedol ako kritérium príslušnosti rakúskeho súdu miesto zmluvného plnenia (článok 5 ods. 1 nariadenia č. 44/2001) [13]. Ako už Súdny dvor rozhodol, pokiaľ ide o zodpovedajúce ustanovenia Dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Bruselský dohovor“) [14], „v súvislosti so všeobecným systémom alebo s cieľmi dohovoru neexistuje dôvod domnievať sa, že stranám doložky o určení príslušnosti v zmysle článku 17 [článok 23 nariadenia č. 44/2001] sa odopiera dobrovoľne predložiť spor inému súdu, než je ten, ktorý je stanovený v tejto doložke“ [15].

33. Treba si tiež uvedomiť, že samotná existencia takejto doložky vo všeobecných obchodných podmienkach dohodnutých medzi stranami neznamená, že táto doložka je platná podľa článku 23 uvedeného nariadenia. [16] Posúdenie jej formálnej platnosti v prípade sporu medzi účastníkmi konania by si vyžadovalo hlbšie preskúmanie súdom, ktorý vec prejednáva, než preskúmanie, ktoré je potrebné vykonať v zmysle článku 8 nariadenia č. 1896/2006, aj keď bude súd informovaný o existencii takejto doložky v tlačive návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu. Preto sa domnievam, že ak má žiadateľ o vydanie európskeho platobného rozkazu pochybnosti o platnosti alebo účinnosti doložky o určení príslušnosti zahrnutej do všeobecných obchodných podmienok, nie je povinný ju uviesť v tlačive, na základe ktorého žiada o vydanie európskeho platobného rozkazu, keďže tieto aspekty nebude možné v žiadnom prípade prejednať v kontexte európskeho konania o platobnom rozkaze.

34. Preto sa domnievam, že za týchto okolností bude možné označiť za „výnimočnú okolnosť“, ktorá dlžníkovi umožní žiadať o preskúmanie európskeho platobného rozkazu podľa článku 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006, iba skutočnosť, že takýto rozkaz sa zakladá na informáciách uvedených v tlačive návrhu, ktoré sa skutočne ukážu nepravdivé alebo nesprávne neskôr, po uplynutí lehoty na podanie odporu, aj keď takéto informácie budú závisieť od príslušnosti súdu, najmä keď navrhovateľ nespomenul údajnú doložku o určení príslušnosti dohodnutú medzi zmluvnými stranami.

11 — Treba poznamenať, že podľa článku 7 ods. 2 písm. e) nariadenia č. 1896/2006 žiadateľ o vydanie európskeho platobného rozkazu musí v tejto fáze iba *označiť* dôkazy odôvodňujúce pohľadávku tak, že je pravdepodobnejšie, že v čase vykonania preskúmania návrhu, na ktoré odkazuje uvedený článok 8, súd, ktorému sa predkladá návrh, ani nedisponuje zmluvou uzavretou medzi stranami.

12 — Článok 24 uvedeného nariadenia pripúšťa, že aj keď existuje doložka o voľbe právomoci dohodnutá medzi stranami, navrhovateľ môže podať žalobu na súd odlišný od dohodnutého súdu a odporca môže formou tichého súhlasu uznať právomoc tohto súdu a dostaviť sa naň, čo by malo za následok neplatnosť dohody o voľbe právomoci, ktorú mohli strany uzavrieť predtým (okrem prípadov výlučnej právomoci podľa článku 22 nariadenia č. 44/2001). V tomto kontexte Súdny dvor, najmä v súvislosti s európskym konaním o platobnom rozkaze, už rozhodol, že „odpor podaný proti európskemu platobnému rozkazu, v ktorom nie je namietaný nedostatok právomoci súdu členského štátu pôvodu, nemožno považovať za zúčastnenie sa na konaní v zmysle článku 24 nariadenia č. 44/2001 a že v tejto súvislosti nie je relevantná okolnosť, že žalovaný v predloženom odpore uviedol dôvody týkajúce sa merita veci (rozsudok Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393). O všeobecnej povahe uvedeného článku 24 pozri tiež rozsudok Cartier parfums-lunettes a Axa Corporate Solutions assurances, C-1/13, EU:C:2014:109, bod 34 a nasl.

13 — Malo by sa tiež zohľadniť, že Thurner Hotel spochybňuje existenciu doložky o určení príslušnosti, na ktorú odkazuje Thomas Cook (pozri body 2 a 3 pripomienok, ktoré predložila Thurner Hotel).

14 — Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32, zmenený a doplnený jednotlivými dohovormi o pristúpení nových členských štátov k tomuto dohovoru.

15 — Rozsudok Elefanten Schuh, 150/80, EU:C:1981:148, bod 10. Pozri tiež rozsudok ČPP Vienna Insurance Group, C-111/09, EU:C:2010:290, bod 21 a nasl. Na tomto mieste treba tiež pripomenúť, že článok 35 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 neodmieta uznanie vydaného rozsudku bez toho, aby bola dodržaná doložka o určení príslušnosti dohodnutá v zmysle článku 23 tohto nariadenia. Iba sa odmieta uznanie rozsudkov vydaných v rozpore s ustanoveniami oddielov 3 (právomoc vo veciach poistenia), 4 (právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv) a 6 (výlučná právomoc) kapitoly II uvedeného nariadenia alebo v prípade stanovenom v jeho článku 72.

16 — Pozri v tejto veci MANKOWSKI, P.: Artikel 23 Brüssel I-VO. In: RAUSCHER, T. (ed.): *Europäisches Zivilprozess- und Kollisionsrecht - EuZPR/EuIPR*. München: Sellier, 2006, s. 411 a nasl., najmä bod 16 a nasl.

35. Preto sa domnievam, že na prejudiciálnu otázku, ktorú položil Handelsgericht Wien, je potrebné odpovedať tak, že za okolností prejednávanej veci sa článok 20 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006 v spojení s odôvodnením 25 tohto nariadenia má vykladať v tom zmysle, že za „výnimočnú okolnosť“, ktorá umožňuje odporcovi, ktorému bol riadne doručený európsky platobný rozkaz, žiadať o súdne preskúmanie tohto rozkazu, sa nepovažuje samotná skutočnosť, že uvedený rozkaz bol vydaný na základe nepravdivých alebo nesprávnych informácií uvedených v tlačive návrhu, aj keď od týchto informácií závisí príslušnosť súdu – najmä keď navrhovateľ nespomenul údajnú doložku o určení príslušnosti dohodnutú medzi účastníkmi konania –, okrem prípadu, keď môže dlžník na vnútroštátnom súde preukázať, že o nepravdivosti alebo nesprávnosti informácií uvedených v tlačive návrhu sa mohol dozvedieť až neskôr, po uplynutí lehoty na podanie odporu stanovenej v článku 16 ods. 2 uvedeného nariadenia.

V – **Návrh**

36. Vzhľadom na uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor na otázku, ktorú položil Handelsgericht Wien, odpovedal takto:

Článok 20 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze, v spojení s odôvodnením 25 tohto nariadenia sa za okolností prejednávaného prípadu má vykladať v tom zmysle, že za „výnimočnú okolnosť“, ktorá umožňuje odporcovi, ktorému bol riadne doručený európsky platobný rozkaz, žiadať o súdne preskúmanie tohto rozkazu, sa nepovažuje samotná skutočnosť, že uvedený rozkaz bol vydaný na základe nepravdivých alebo nesprávnych informácií uvedených v tlačive návrhu, aj keď od týchto informácií závisí príslušnosť súdu – najmä keď navrhovateľ nespomenul údajnú doložku o určení príslušnosti dohodnutú medzi účastníkmi konania –, okrem prípadu, keď dlžník môže pred vnútroštátnym súdom preukázať, že o nepravdivosti alebo nesprávnosti informácií uvedených v tlačive návrhu sa mohol dozvedieť až neskôr, po uplynutí lehoty na podanie odporu stanovenej v článku 16 ods. 2 uvedeného nariadenia.